

HỒI THỨ BA MƯƠI MỐT ƠN ĐỀN OÁN TRẢ

Trên võ trường, cuộc chiến diễn ra vô cùng khốc liệt. Bốc Đại Khánh và cung chủ Tu La Cung Vưu Bỉnh Liệt vốn xuất thủ từ trước. Khi cảm y lão nhân vừa ra lệnh sát, cả hai liền xuất thủ ngay.

Thật ra Bốc Đại Khánh đã bị thương vào sườn, định lùi nhưng Vưu Bỉnh Liệt ánh mắt không rời đối phương nên hấn không dám vọng động.

Lão nhân ngồi bên tả Võ Lâm Chí Tôn từ quan ngoại vừa đến với Bốc Đại Khánh, tên là Mạc Ứng, hiệu xưng là Ma Chưởng Kinh Thiên danh chấn quan ngoại, mấy năm nay hấn thường xuất hiện ở Trung Nguyên, giết người vô số.

Vừa nghe tiếng sát của Võ Lâm Chí Tôn Mạc Ứng vừa nhảy ra thì gặp ngay Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân nhảy phắt lên giữa võ đài. Trang chủ Bàn Long Sơn Trang chảy xuống thì gặp ngay Phi Sương Chưởng Lữ Hoàng, cả hai liền quán lấy nhau ngay dưới chân võ đài.

Tiên Kiếm Đỗ Phi Hùng đấu với Võ Lâm Công Tử, còn thiếu cung chủ Tu La Cung Vưu Tử Mẫn tuy đã bị thương vẫn phải cùng ngoại vụ tổng quản Cung Thiên Tước đối địch với năm tên trang chủ, hội chủ và môn chủ.

Lộ Vân Phi vừa lao vào cuộc đấu, thấy Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng không địch nổi với hoa y thiếu niên nên xuất kiếm đối địch với hấn.

Đinh Triệu Hùng liền lùi lại cùng thiếu chủ Vưu Tử Mẫn và Cung Thiên Tước đấu với năm tên môn chủ. Chỉ riêng Lãnh Thanh Nga vì chỉ giỏi khinh công mà không học võ nghệ nên đành đứng ngoài quan chiến.

Về phía bọn đệ tử hồng hoa võ sĩ, tuy được huấn luyện tinh diệu hơn nhưng phải đối địch với bọn hắc y vệ sĩ của Bàn Long Sơn Trang đông gấp bội nên kém thế. Trên võ đài, chỉ một mình cảm y lão nhân là không xuất thủ. Hấn vẫn ngồi nguyên vị, đưa mắt quan sát cuộc chiến. Hiển nhiên thế thắng hoàn thuộc về phía Bàn Long Sơn Trang.

Cảm y lão nhân chú tâm nhất là cặp đấu giữa Lộ Vân Phi với hoa thiếu niên. Sau chừng một khắc, song phương đều đã bộc lộ cường nhược.

Về phía bọn đệ tử, trong số vệ sĩ của Bàn Long Sơn Trang thương vong tới bốn chục người, còn thiệt hại của hồng hoa võ sĩ chỉ chưa tới hai chục. Nhưng hắc y vệ sĩ vẫn còn tới sáu bảy chục người, trong lúc đó hồng hoa võ sĩ còn lại chỉ hơn hai chục có khả năng chiến đấu, vì thế tình cảnh khó khăn hơn trước.

Chỉ trong phạm vi một mẫu đất mà có tới gần hai trăm con người tàn sát lẫn nhau, thật là một cảnh tượng rừng rợn võ lâm hiếm thấy! Tiếng hô sát, tiếng rú thảm của nạn nhân trước khi tử mệnh vang dậy cả một góc trời. Mười mấy ngọn hồng đăng soi sáng cảnh tượng của cuộc hỗn chiến, nhìn mà ghê mắt. Thân người nằm ngổn ngang, bị kiếm đâm dao chém thiên hình vạn trạng... Những vũng máu tuôn ra càng lúc càng sâu. Tiếng binh khí chạm vào nhau đinh tai nhức óc tạo thành âm thanh vang rền như sấm không dứt.

Sau năm mươi chiêu, Bốc Đại Khánh bị đâm thêm một kiếm vào ngực lão đảo lùi về. Cung chủ Vu Bính Liệt định xông vào kết liễu đối phương chợt nghe Lãnh Thanh Nga kêu lên một tiếng.

Ông hoảng hốt quay lại nhìn, thấy ngoại vụ tổng quản Cung Thiên Tước bị bảo chủ công tử Bảo Hạo Trấn Viên đâm một kiếm trúng vai phải máu tuôn xối xả, binh khí tuột khỏi tay.

Hạo Trấn Viên vung kiếm nhằm ngực trái Cung Thiên Tước định kết liễu... Vu Bính Liệt vội lao sang, chỉ một chiêu sát thủ đã chém băng kiếm Hạo Trấn Viên, tiện đà lưỡi kiếm cắm ngập vào tim hắn.

Lão cung chủ vẫn chưa hả giận, lại một chiêu chém xả vai môn chủ Quách Gia Môn Quách Lập Vũ. Nhưng lúc này Vu Tử Mẫn đã trúng ba vết thương đuối sức, bị trang chủ Mai Hoa Trang Thôi Hác Vĩ dôn vào thế nguy hiểm. Vu Bính Liệt vội vàng xuất kiếm giải cứu cho nhi tử.

Một mình Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng đối phó với Hội Chủ Kim Vân Hội Hoàng Phi Nghiêu và trang chủ Hứa gia trang Hứa Vĩnh Khê, tình thế cũng đang đến hồi cấp bách. Đinh Triệu Hùng đã bị một vết thương vào cánh tay trái.

Còn lại ba cặp đấu khác, Võ Lâm Công Tử với Tiên Kiếm Đỗ Phi Hùng, Tạ Thúc Nhân và Mạc Ứng, Tào Thế Vũ với Lữ Hoàng, trận thế đang ở mức quân bình. Quyết liệt nhất là cuộc đấu giữa Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân và Ma Chuông Kinh Thiên Mạc Ứng. Cả hai không ai dùng binh khí, đều dụng độc công và chiêu thức đều rất quái dị. Những người dụng độc chỉ cần qua vài chiêu đã biết đối phương lợi hại thế nào. Bởi thế sau vài chục chiêu thăm dò, cả song phương đều thi thố hết bản lĩnh.

Toàn võ đài bao trùm sát khí mờ mịt, cả cảm y lão nhân ngồi cách đó hơn trượng cũng phải vận nội công kháng độc. Trăm chiêu qua đi, hai đối thủ như đã từ lâu mới gặp kỳ phùng địch thủ, chiêu thức càng lúc càng kỳ ảo, tinh thần mỗi lúc một thêm phấn chấn, cứ mỗi bên xuất một độc chiêu thì bên kia lại trả lời bằng chiêu thức khác kỳ ảo hơn.

Cặp đấu giữa Võ Lâm Công Tử và Đỗ Phi Hùng, tình hình cũng không kém phần căng thẳng. Tiên Kiếm Đỗ Phi Hùng nổi danh mười mấy năm trong Trung Châu Ngũ tuyệt, giết người không thua kém bất cứ người nào trong năm tên ma đầu đó, đương nhiên về kinh nghiệm và thủ đoạn tàn độc phải hơn hẳn đối phương. Nhưng với kiếm thuật tinh xảo, biến phản ứng kịp thời, và nhất là trí thông minh nhanh chóng nhận ra sơ hở của đối phương để lờ dụng vì thế Võ Lâm Công Tử khi gặp nguy hiểm đều thoát ra được, trái lại cũng không ít lần gây cho đối phương phải bị động đối phương.

Lộ Vân Phi đấu với hoa y công tử được vài chục chiêu thì thấy Đinh Triệu Hùng, Vu Tử Mẫn và Cung Thiên Tước bị lâm nguy nên định nhanh chóng kết liễu đời phương để nhảy sang giải cứu. Không ngờ khi chàng thay đổi chiêu thức, sử dụng Ma Âm kiếm pháp lại bị hóa giải dễ dàng như vậy?

Chàng xuất tiếp hai chiêu khác trong Ma Âm Kiếm nhưng hoa y thiếu niên ứng phó rất dễ dàng. Hơn nữa hắn dùng chiêu hoàn toàn phù hợp với những gì trước đầu sư phụ chàng là La Chí Viễn đã chỉ dạy.

Lòng đầy hồ nghi, Lộ Vân Phi đánh ra một chiêu kiếm phổ thông với ba biến hóa. Lần này hoa y thiếu niên không đối phó được phải lùi lại. Lộ Vân Phi lòng đầy nghi

hoặc, dùng ngay hai chiêu Hồng Hoa Thổ Nhụy, và Mã Đảo Thiên Nhai kết hợp với tuyệt chiêu Lôi Thân Bích Lịch Kiếm là chiêu lợi hại trong Ma Âm kiếm pháp.

Tình huống khác hẳn với Lộ Vân Phi dự đoán. Hai chiêu đầu, hoa y thiếu niên lùi về, nhưng khi chàng xuất Lôi Thân Bích Lịch Kiếm thì thiếu niên phản ứng rất nhanh, dùng ngay một chiêu Đảo Chuyển Thiên Ma phản công và chiếm được ưu thế.

Sau lúc sững sốt chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì, Lộ Vân Phi định thân lại và quyết định chỉ dùng chiêu thức phổ thông chứ không thi triển Ma Âm kiếm pháp nữa. Quả nhiên hoa y thiếu niên lại bị dồn vào bại thế.

Đột nhiên trong đầu Lộ Vân Phi lóe lên một ý nghĩ:

- Chẳng lẽ đối phương biết Ma Âm kiếm pháp?

Sự bất quá tam, chàng đã thử tới bốn năm lần, có thể khẳng định mà không cần nghi ngờ gì nữa. Lộ Vân Phi liền có quyết định. Chàng lại đánh ra ba chiêu phổ thông, cuối cùng là chiêu Trầm Thủy Trảm Kinh. Đó là chiêu mà sư phụ chàng La Chí Viễn mất hai năm tâm huyết để sáng tạo mà không có trong Ma Âm kiếm pháp.

Hoa y thiếu niên bị bức lùi chỉ ba chiêu kiếm phổ thông mà Lộ Vân Phi phát ra thì chợt thấy trước mặt lóe lên một quân sáng chói rợp mắt. Hắn chưa biết ứng phó bằng cách nào thì bị trúng ngay một kiếm vào vai phải, máu tuôn xối xả.

Hoa y thiếu niên loạng choạng lùi về, mặt tái ngắt không còn chút huyết sắc, trường kiếm suýt nữa tuôn khỏi tay.

Lộ Vân Phi sấn tới.

Ngay lúc đó một nhân ảnh đáp xuống trước mặt Lộ Vân Phi chắn ngay phía trước hoa y thiếu niên, trường kiếm đã xuất khỏi vỏ, chĩa tới trước mặt Lộ Vân Phi.

Hoa y thiếu niên run rẩy kêu lên:

- Sư phụ... đệ tử nhục mệnh lão nhân gia...

Lộ Vân Phi đánh mất nhìn, nhận ngay ra đối phương là cầm y lão nhân Võ Lâm Chí Tôn! Trong tay lão cầm một thanh kiếm nước thép ánh lên xanh biếc, chuôi nạm vàng khảm bảy ngôi sao thành hình bắc đẩu bằng hồng ngọc hiển nhiên là một thanh bảo kiếm.

Võ Lâm Chí Tôn xuất hiện thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong đấu trường. Phút chốc, tất cả đều lặng đi, cuộc ác đấu tạm thời đình chỉ trong chốc lát.

Lộ Vân Phi nghĩ thầm:

- Hoa y thiếu niên hỏi người này là sư phụ, như vậy tất hẳn cũng biết Ma Âm kiếm pháp. Chẳng lẽ đây chính là thù nhân đã giết sư phụ mình đoạt pho bí kíp đó?

Thế nhưng xưa nay chưa hề nghe nói đến nhân vậy nào là Võ Lâm Chí Tôn có thù hận gì với sư phụ, và trong bản danh sách cũng không nói nhân vật đó tham gia vào vụ Huyết yển năm xưa.... Bên trong có uẩn khúc gì không? Nhưng đối phương đã muốn mua tính mạng của mình, đương nhiên không lý gì lại nương tay với hắn?

Cầm y lão nhân chỉ lạnh giọng cất lên mất tiếng:

- Tiểu tử, xem kiếm!

Lời ngừng, kiếm xuất! Những ánh chớp màu xanh lập tức phát ra, mỗi lúc một thêm dày đặc ngập cả không gian!

Lộ Vân Phi kinh hãi lùi về một bước, bụng phát run. Phải thừa nhận rằng kiếm thuật của đối phương cực kỳ điêu luyện và thần tốc. Chưa bao giờ chàng phải gặp một đối thủ nào lợi hại như thế. Đối phương tự xưng Võ Lâm Chí Tôn đương nhiên quá phận, nhưng không phải hoàn toàn vô lý.

Sau một lúc, Lộ Vân Phi trấn tĩnh, liền phát chiêu phản công. Chàng không giữ thủ thế mà lấy công đối công. Quả nhiên Võ Lâm Chí Tôn thành thạo Ma Âm kiếm pháp dễ dàng hóa giải công thế Lộ Vân Phi.

Về phía Lộ Vân Phi cũng vậy. Dù đối phương dùng Ma Âm kiếm pháp hay loại kiếm thuật nào khác, chàng cũng hoá giải được khá dễ dàng.

Hai đối thủ tuy kiếm thuật siêu tuyệt nhưng vì quá hiểu rõ nhau nên dù đây là cuộc đấu sinh tử, trông vẫn như một cuộc luyện kiếm. Mặc dù vậy, Lộ Vân Phi gặp hai điều bất lợi. Thứ nhất, Võ Lâm Chí Tôn dùng trong tay là thần binh lợi khí, bởi thế chàng không dám trực diện nghênh chiêu, vì biết chắc rằng kiếm mình sẽ bị hao tổn. Thứ hai, tuy chàng cũng biết không ít kiếm pháp của các danh gia đại phái nhưng đối phương sử dụng thành thạo hơn, kinh nghiệm cũng phong phú hơn.

Chỉ nhờ trí thông minh và sự ứng biến linh hoạt mà Lộ Vân Phi vẫn duy trì được, qua hơn trăm chiêu vẫn chưa đến nỗi lạc bại.

Đấu trường lúc này không còn sôi động như trước. Chiến cuộc đã kéo dài chừng một canh giờ, cả song phương đều đuối sức.

Về môn nhân đệ tử, hồng hoa võ sĩ còn lại chưa tới mười người, và đám vệ sĩ của Bàn Long Sơn Trang còn độ ba chục.

Võ trường trông vô cùng thê thảm, nói rằng cây thành núi, máu thành sông cũng không ngoa. Hơn trăm tử thi nằm chất đống, tử trạng khác nhau, người vỡ đầu, kẻ thủng ngực, có người thê thảm hơn bị kiếm đoạn hẳn nửa mình, thảm không nỡ nhìn.

Không còn tiếng la sát nữa, chỉ còn tiếng rú thảm, tiếng rên rỉ của người bị thương. Toàn trang viện bốc lên mùi tử khí nặng nề.

Trên đài đấu đã không còn ai ở đó nữa. Ma Chưởng Kinh Thiên Mạc Ứng bị Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân đánh một chưởng rơi khỏi võ đài gục xuống không gượng dậy được nữa.

Trái lại, Phi Sương Chưởng Lữ Hoàng bị trang chủ Bàn Long Sơn Trang Tào Thế Vũ chém một kiếm đứt nửa người nằm gục trong vũng máu.

Ngô Công Thủ nhảy xuống đài hét to một tiếng vung chưởng lao vào Tào Thế Vũ. Hai người này lập tức tạo thành một cặp đấu mới.

Võ Lâm Công Tử và Tiên Kiếm Đỗ Phi Hùng là đôi kỳ phùng địch thủ, kẻ tám lạng người nửa cân không ai chịu nhường ai, càng đấu càng hăng máu.

Cả hai mỗi người đều bị tới ba bốn vết thương máu nhuộm đỏ lôm nhưng vẫn quần chặt lấy nhau không chịu buông tha.

Thôi Hạc Vĩ bị cung chủ Vưu Bính Liệt chém bay đầu, nhưng chính Vưu Bính Liệt cũng bị Hoàng Phi Nghiêu đâm một kiếm vào cánh tay trái.

Một mình Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng và Hứa Vĩnh Khu đối địch nhau trong thế trận cân bằng, cả hai đều đã bị thương.

Hoa y công tử bị trúng kiếm vào ngực nhưng thương thế không nguy cấp lắm, sau khi bế mạch cầm máu trị thương lại cầm lấu kiếm chuẩn bị xông vào đấu trường.

Sau khi được Lãnh Thanh Nga điều trị băng bó, thiếu cung chủ Vu Tử Mẫn gượng đứng lên cầm lấy kiếm, nhưng đứng không vững phải được Lãnh Thanh Nga đỡ lấy mới khỏi ngã. Còn ngoại vụ tổng quản Cung Thiên Tước sau khi trị thương đã có thể chiến đấu được.

Hai đấu thủ Võ Lâm Chí Tôn và Lộ Vân Phi qua gần hai trăm chiêu, nhịp độ trận đấu vẫn không hề thuyên giảm.

Đột nhiên Võ Lâm Chí Tôn hét to một tiếng, trường kiếm công vào liền mười tám chiêu, vừa phối hợp Ma Âm kiếm pháp với những kiếm chiêu rất kỳ dị. Lộ Vân Phi buộc phải nghênh chiêu.

Giữa ánh kiếm quang ngang dọc như đan lưới, chợt nghe choang một tiếng. Lộ Vân Phi lùi lại ba bước, mặt biến sắc. Thanh kiếm trong tay chàng bị chém đứt ngọt, chỉ còn lại chừa thước rưỡi!

Võ Lâm Chí Tôn phóng ánh mắt sắc lạnh vào Lộ Vân Phi, bước tới hai bước chỉ kiếm nói:

-Tiểu tử! Nhận mệnh đi!

Lộ Vân Phi hỏi:

- Có phải ngươi là kẻ chủ mưu trong vụ Huyết yến ba năm trước, ám toán Trung Nguyên Kiếm Tiên và đoạt Ma Âm Kiếm Kíp?

Võ Lâm Chí Tôn cười hắc hắc nói:

- Điều đó bây giờ không quan trọng nữa, điều quan trọng là thiên hạ võ lâm không còn ai dám đối địch với bản chí tôn nữa!

Như vậy là hần đã công nhận.

Trong đấu trường phút chốc lặng đi. Cung chủ Vu Bính Liệt thấy bại thế của phe mình đã rõ. Hoa y công tử đã tham gia vào cuộc đấu, chỉ ba kiếm đã đâm chết ngoại vụ tổng quản Cung Thiên Tước rồi quay sang liên thủ với Hoàng Phi Nghiêu đấu với Vu Bính Liệt.

Lão cung chủ đã bị thương hai chỗ nhưng vẫn lăn xả vào đối phương. Thiếu chủ Vu Tử Mẫn hét to một tiếng xuất kiếm lao vào trợ lực cho phụ thân nhưng liền bị Hoàng Phi Nghiêu đâm một kiếm vào vai phải bật ngược lại.

Lãnh Thanh Nga hét lên một tiếng lanh lảnh rồi không quản mình chẳng hiểu gì về kiếm thuật giằng lấy thanh kiếm trong tay Cung Thiên Tước liều mạng lao vào Hoàng Phi Nghiêu.

Tên hội chủ Kim Vân Hội cười nhạt một tiếng, chỉ một chiêu đã đánh rút kiếm khỏi tay nàng, đồng thời nhằm thẳng ngực nàng đâm tới.

Vừa lúc đó bỗng có người giật mạnh Lãnh Thanh Nga trở lại rồi xuất chỉ điểm ngã Hoàng Phi Nghiêu.

Lãnh Thanh Nga nhìn lại, mừng rỡ kêu lên:

- Sư phụ!

Người vừa cứu nàng chính là Thân Thâu Diệu Thủ. Nhưng ông không tham gia vào cuộc chiến.

Bốc Đại Khánh sau khi trị thương, liên thủ với Tào Thế Vũ đối địch với Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân. Một mình vị lão đại trong Hoàng Y Tam Ma đã thấy thủ nhiều công ít.

Võ Lâm Chí Tôn bức từng bước một về phía Lộ Vân Phi, ánh mắt vừa chứa sự thù hận, tàn độc và cả niềm đắc thắng.

Lộ Vân Phi chột nhốt tới thanh Ma Âm kiếm đeo ở sườn phải, nhưng vẫn còn do dự xem có nên dùng nó hay không. Bởi Phượng Cầm Nương Tử khi trao kiếm cho Đường đại lão lão có dặn rằng chỉ khi gặp Khúc Quân Vũ hoặc trong những trường hợp đặc biệt nhất mới dùng đến Ma Âm kiếm.

Dù chàng rất muốn chỉ dùng kiếm này để giết Khúc Quân Vũ trả thù cho Phượng Cầm Nương Tử nhưng có lẽ đây là trường hợp đặc biệt cần phải lạm dụng thôi.

Vừa lúc đó...

Ba nhân ảnh từ hậu viện phóng ra như cơn lốc. Người đầu là một lão bà, tay cầm một chiếc gậy lớn lướt vào đám hắc y vệ sĩ, chỉ vung gậy lên ba lần đã đánh gục mấy tên rồi lao tới trước mặt Võ Lâm Chí Tôn quát lớn:

- Khúc Quân Vũ!

Võ Lâm Chí Tôn biến sắc quay lại.

Lộ Vân Phi lập tức hiểu ra chuyện gì, không còn do dự rút phất Ma Âm Kiếm.

Chiếc khăn xanh quấn trên chuôi kiếm bay mất, lộ rõ ba chữ Ma Âm Kiếm khảm bằng ngọc bích. Lưỡi kiếm đen bóng, tỏa ra hàn khí kinh nhân.

Võ Lâm Chí Tôn lùi lại hai bước kinh sợ thốt lên:

- Ma Âm Kiếm!

Chỉ riêng ba tiếng đó đã để lộ thân phận của mình. Lộ Vân Phi bước lên, lạnh giọng nói:

- Khúc Quân Vũ! Hôm nay ngươi phải trả giá cho việc sát hại huynh đệ của mình ngày xưa và việc ám toán người đoạt bảo trong Huyết yển ba năm trước.

Khúc Quân Vũ không nói gì, đột ngột vung kiếm lao vào.

Ma Âm Kiếm vung lên tiếp chiêu.

Choang!

Một ánh chớp lóe lên. Khúc Quân Vũ lão đảo lùi lại, ngực bị thủng một lỗ, máu tuôn ra như suối. Cùng lúc đó từ ngay chân võ đài có hai tiếng thét cùng vang lên một lúc.

Trang chủ Bàn Long Sơn Trang Tào Thế Vũ lao cả người lẫn kiếm vào người đối phương, đồng thời lão cũng hứng luôn một chưởng vào giữa ngực.

Nhân ảnh tiếp nhau rồi cùng bật ngược trở lại. Cả hai đều bị trúng thương trầm trọng.

Ngô Công Thủ từ từ phát chưởng làm kiếm Tào Thế Vũ trạch mục tiêu chéch lên ngực trái độ hai tấc gần tới vai, tuy máu chảy rất nhiều nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Còn Tào Thế Vũ trúng phải độc chưởng ngã ngửa ra, màu da tím đen lan dần từ ngực lên cổ rồi lên mặt.

Tiên Kiếm Đỗ Phi Hùng trong một phút bối rối, bị Võ Lâm Công Tử đâm chết.

Bốc Đại Khánh bị trọng thương, thấy chiến cuộc gần như đã kết thúc, biết mình bị trọng thương không thoát được đành dùng kiếm tự vẫn.

Trang chủ Hứa gia trang Hứa Vĩnh Khê bối rối bị trúng kiếm vào vai tự động lui về buồng kiếm không tham gia vào cuộc chiến nữa. Không ai truy sát hẳn.

Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng kết hợp với cung chủ Vu Bính Liệt, chỉ vài chiêu đã giải quyết xong hoa y công tử.

Đường đại lão cúi xuống thi thể Khúc Quân Vũ bóc lớp hóa trang trên mặt hẳn để lộ ra một bộ mặt hoàn toàn khác lạ, nhưng lúc này không còn biểu lộ gì nữa, đã mất hết thân sắc, mắt mở trừng trừng không biết còn ôm mối hận gì?

Đường đại lão đứng lên bước đến trước Tào Thế Vũ lúc này đã lên cơn co giật, giật lấy thanh kiếm trên tay lão rạch một đường trên ngực áo lộ ra một viên ngọc bội đeo trên cổ. Bà rút sợi dây đi, tháo lấy viên ngọc bội, quay lại nhìn Đường Du Bình nói:

- Du Bình, giữ lấy kỷ vật của cha ngươi, từ đây oán cừu đã được thanh toán.

Bấy giờ bọn hắc y vệ sĩ chỉ còn mười mấy tên hốt hoảng đang đào tẩu. Máy tên Hồng Hoa võ sĩ định truy sát thì cung chủ Vu Bính Liệt ngăn lại nói:

- Không cần, các ngươi thử tìm trong số huynh đệ còn tên nào bị thương có thể cứu được thì cứu.

Bảy tám tên Hồng Hoa võ sĩ tuân lệnh thi hành ngay.

Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng chợt nhìn Vô Tình Lão Nhân hỏi:

- Tiên bối, Tam Lang đâu?

Vô Tình Lão Nhân cười đáp:

- Con khỉ đó gặp cừu nhân đang giao thủ, không chừng bị hấn giết rồi cũng nên.

Đinh Triệu Hùng lo cuống lên:

- Cừu nhân nào thế?

Chợt lúc ấy vang lên tiếng nói oang oang từ sau võ đài:

- Xuyên Thành Thử đây, chết thế nào được? Tiên bối chỉ nói chuyện xui xẻo ...

Lát sau Xuyên Thành Thử Tam Lang xuất hiện, trong tay khệ nệ ôm đến bảy tám thanh kiếm. Y chẳng thèm đếm xỉa gì đến hàng đồng tử thi nằm khắp võ trường, nói to:

- Xưa nay đồn rằng ở Bàn Long Sơn Trang tàng trữ rất nhiều thần binh lợi khí. Quả không sai. Những thanh kiếm này đều là bảo kiếm danh gia cả. Không thể để các thứ bảo bối này rơi vào tay bọn tà ác để chúng gây hại cho giang hồ, các vị xem tôi làm thế có đúng không?

Thì ra vừa rồi hẳn không chịu ra ngay đấu trường mà giết xong Lưu Thiên Thọ, Tam Lang mò vào kho bảo vật trộm kiếm.

Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng phì cười nói:

- Con khỉ này ... xưa nay quen cắp gà trộm chó, nhưng hành động đó hôm nay xem ra có ý nghĩa đấy. Đó là vụ trộm dễ thương đầu tiên...

Tam Lang cười hi hi, đắc ý trả lời:

- Đâu chỉ gọi là dễ thương? Phải kể rằng đó là công đức.

Rồi đến thẳng mặt Đường Du Bình nói:

- Chị dâu! Xin hãy chọn một chiếc, rồi lấy cho Phạm tổng quản một chiếc nữa, còn để cho tiểu đệ. Tiện thể hôm nay xin long trọng tuyên bố với quần hùng rằng Tam Lang từ nay không gọi là Xuyên Thành Thủ nữa mà xưng là Đại Thánh Kiếm.

Nghe hai tiếng chị dâu, đôi má Đường Du Bình chột đỏ bừng lên, nhưng nàng vẫn chọn hai thanh kiếm.

Lãnh Thanh Nga từ khi cuộc chiến bắt đầu không có lúc nào rảnh để nhìn Lộ Vân Phi, nay cuộc chiến vừa ngưng, nàng ngậy người nhìn chàng không chớp. Nay nghe Tam Lang nói thế, nàng đưa mắt nhìn hắn. Vừa tức giận vừa tuyệt vọng...

Đường đại lão lảo lảo tới trước mặt Võ Lâm Công Tử đưa trả bảy viên Hắc trâm châu nói:

- Nhờ nó mà bà cháu chúng ta thoát khỏi đại họa. Nay việc đã xong, xin hoàn lại cho thế huynh.

Võ Lâm Công Tử lắc đầu đáp:

- Xin lão cố giữ lấy, tiểu đệ không cần đến nó nữa.

Đường đại lão lảo lảo kêu lên:

- Sao lại thế? ít nhất Lão thế huynh cũng nên đưa về tế lệnh tôn để an ủi vong linh...

Võ Lâm Công Tử ngắt lời:

- Tiên phụ không cần vật này đâu! Diệt nhi đã trả thù được những kẻ gây án, thế là đủ ...

Rồi quay nhìn Lộ Vân Phi rồi lướt mắt sang Đường Du Bình nói thêm:

- Xét cho công bằng, vật này phải thuộc về Lộ huynh mới đúng. Nếu Lộ huynh từ chối thì xin biểu muội hãy nhận lấy, coi đó là lễ vật mừng hỉ sự của hai người.

Đã nói như vậy thì không sao từ chối được nữa, Đường Du Bình mặt chín đỏ tận mang tai bước đến nhận lễ vật.

Đến lúc đó thì Lãnh Thanh Nga không sao chịu được nữa co chân bỏ chạy, hai tay bung lầy mặt. Chỉ một bước, Thần Thâu Diệu Thủ đã chop được tay nàng kéo lại, cười ha hả nói:

- Đồ nhi! Can gì mà ngươi bỏ chạy chứ? Tiểu tử họ Lộ đó chẳng phải của riêng Đường đại tiểu thư đâu mà còn là của ngươi nữa! Ta và Vô Tình Lão Nhân sẽ làm chủ việc này cho.

Lão thần trộm nói câu đó không phải là không có cơ sở.

Đường đại lão nói ngay:

- Đúng thế, còn có lão nhân làm chủ trong việc này nữa!

Rồi nhìn Lộ Vân Phi hỏi:

- Vân Phi, ngươi không phản đối chứ?

Lộ Vân Phi đỏ mặt, luống cuống gật đầu:

- Diệt nhi xin tuân lệnh ... Đường lão nhân gia và hai vị tiên bối!

Lãnh Thanh Nga thôi khóc ngay, nhưng nước mắt vẫn trào ra, đăm đăm nhìn Lộ Vân Phi rồi qua sang tần ngần nhìn Đường Du Bình và bắt gặp ánh mắt bao dung của “tình địch” mặt đỏ bừng cúi xuống.

Đại Thánh Kiếm Tam Lang giẫm chân la lớn:

- Tuyệt! Lúc đó Đại Thánh Kiếm này sẽ uống suốt ba ngày ba đêm, đến khi say khướt mới thôi!

Hàn Tinh Kiếm Đinh Triệu Hùng phụ họa:

- Hay lắm! Ta sẽ cùng uống với ngươi!

Trong tiếng cười vang, Đường đại lão nói:

- Chư vị, chúng ta sẽ lo hậu sự cho những tử thi này. Thù hận tới đây là hết, sau đó mời chư vị về tề trang...

Mọi người đều gật đầu.

Từ đó trên giang hồ bên cạnh Kim Bài Sát Thủ, Hàn Tinh Sát Thủ còn thêm một vị Đại Thánh Sát Thủ...

Hết